

ĐẠI SỨ QUÁN HỢP CHỨNG QUỐC HOA KỲ

Phòng Thông tin - Văn hoá

Tầng 3, Rose Garden Tower, 6 Ngọc Khánh

Hà Nội, Việt Nam

(84-4) 831-4580 -- Fax: (84-4) 831-4601

TẠP CHÍ ĐIỆN TỬ CỦA BỘ NGOẠI GIAO HOA KỲ

CÁC VẤN ĐỀ TOÀN CẦU, 4/2001

BÁO CHÍ VÀ ĐẠO ĐỨC

HÀNH TRÌNH QUA "BÃI MÌN ĐẠO ĐỨC "

Trần Hà - Phóng viên tại Viện Poynter

Một phóng viên điều tra phát hiện ra vụ ngược đãi trẻ em nhưng lại bị chỉ trích về mặt đạo đức là đã không hành động nhanh chóng để cải thiện cuộc sống của chúng.

Bài báo: Cuộc sống cho những trẻ em có cha mẹ nghiện rượu và ma túy.

Mục đích: Sử dụng những điều mà một số trẻ em đã trải qua để kể về những đứa trẻ khác và hướng sự quan tâm tới một vấn đề có qui mô quốc gia.

Vấn đề nan giải: Khi làm phóng sự, phóng viên thấy rằng trẻ em bị bỏ rơi, suy dinh dưỡng và bị ngược đãi.

Là một phóng viên bạn sẽ làm gì?

Kịch bản này đã đọng lại trong tâm trí các phóng viên sau cuộc thảo luận về đạo đức tại Viện Poynter, một trường báo chí phi lợi nhuận. Bài nghiên cứu tình huống là "Trẻ mồ côi của sự nghiện ngập", một loạt bài gồm 2 phần, ghi chép về những trẻ em và các bậc cha mẹ nghiện rượu và ma túy của chúng. Bài này đã xuất hiện trên tờ *Thời báo Los Angeles* hơn hai năm trước và đã làm dấy lên mối quan tâm trên toàn quốc với những miêu tả gây bức xúc về cuộc sống của những đối tượng trẻ em.

Một mối quan tâm nổi lên từ cuộc thảo luận là liệu có phải là lẽ ra bọn trẻ đã không phải ở trong tình trạng đau thương lâu như vậy?

Phóng viên Sonia Nazario, người chuyên viết về những vấn đề đô thị cho báo Times dành 5 tháng để đưa tin về bọn trẻ và 2 tháng để viết bài. Lẽ ra đã phải làm gì trong thời gian đó để giảm bớt các tác hại đối với bọn trẻ này?

Terence Oliver, chủ nhiệm Mỹ thuật của báo *Akron Beacon Journal* cho rằng Nazario không cần phải dành đến 5 tháng dài đưa tin về bọn trẻ. Oliver nói: "Tôi cho rằng sức mạnh là trực tiếp. Ngay chủ đề đã mạnh rồi. Các anh cần bao nhiêu đạ n nữa?"

Olivier đã nhận một em có hoàn cảnh tương tự như hoàn cảnh của những trẻ em trong bài báo làm con nuôi nên biết rõ về những vết thương về thể xác và tinh thần, hậu quả của sự thiếu quan tâm và ngược đãi.

Một số phóng viên khác cũng chia sẻ băn khoăn của Oliver về vấn đề mất nhiều thời gian để đăng bài báo.

Mike Wendland, một đồng nghiệp tại Viện Poynter nói: "Tôi cho rằng đây là một bài báo hay nhưng mất chừng ấy thời gian để hoàn thành thì không thể chấp nhận được".

Khi nhìn nhận lại, Nazario nói vấn đề lượng thời gian để viết bài báo này là "một trong những sự chỉ trích chính đáng nhất mà tôi đã từng gặp. Tôi cho rằng nếu bạn phải viết một bài báo tương tự, bạn nên viết nhanh chóng."

Đối với Laurie Nikolski, phó tổng biên tập từ *The Journal News* ở White Plains, New York, bài học lớn nhất rút ra từ cuộc thảo luận này là tầm quan trọng của việc đưa ra quyết định một cách đạo đức và kịp thời. Nikolski nói "Tờ báo đó đáng lẽ phải chuẩn bị tốt hơn để đối phó với phản ứng họ sẽ gặp phải. Tôi cảm thấy phóng viên đã bị bỏ rơi trong quá trình này. Tôi cho rằng cô ấy cần phải có sự hỗ trợ nhiều hơn của các biên tập viên ngay từ đầu".

Nazario nói cô đồng tình và cũng nghĩ rằng nhìn chung thiếu sự thảo luận theo đạo đức nghề nghiệp giữa các phóng viên và các biên tập viên trong tòa soạn.

"Tôi không nghĩ là các biên tập viên thường xuyên đưa vấn đề ra và tôi cũng không rằng các phóng viên đưa ra vấn đề thường xuyên" - cô nói, "Nếu tôi thảo luận về bài báo nhiều hơn ngay từ đầu, thì có thể tôi đã tránh được một số lời chỉ trích này. Tôi không nghĩ rằng nó sẽ giúp tôi tránh khỏi tất cả những lời chỉ trích, mà chỉ một số lời chỉ trích"

Theo Tena Ezzadine phóng viên điều tra của WBNS - TV ở Columbus, bang Ohio, điều quan trọng nhất cần phải nhớ là nếu như Nazario có thể tìm thấy những trẻ em này thì các cơ quan bảo vệ trẻ em cũng có thể làm được như vậy.

Ezzadine nói: "Những bài báo như bài này, những bài báo phản ánh xã hội dưới hình thức chân thực nhất cần được đăng tải. Tôi nghĩ điều tồi tệ nhất chúng ta có thể làm với tư cách là một phóng viên là quay lưng lại với những câu chuyện như thế này do lo sợ bị coi là đưa tin tiêu cực"

Nazario cho rằng: "Không thể viết một số bài báo như vậy mà không làm ảnh hưởng đến ai. Vấn đề đặt ra là bạn nhận thấy ảnh hưởng đến mức nào và bạn cân bằng điều đó như thế nào với việc nêu rõ tình hình thực tế và mặt tốt của việc nêu rõ tình hình thực tế."

Theo ông Al Tompkins, lãnh đạo của nhóm phát thanh, Viện Poynter, điều đó nhắc nhở rằng đôi khi báo chí vĩ đại không kết thúc với một kết cục đầu ra đầy và dễ chịu. Phần lớn sức mạnh của bài báo xuất phát từ việc nó không được giải quyết một cách thuận lợi.

Nikolski nói: "Tôi cho rằng, suy cho cùng đó là một bài phóng sự rất có sức mạnh và cô ấy đã phục vụ tốt chủ đề này, phục vụ tốt những người có liên quan và công chúng. Tôi thường hay nghĩ là khi bạn theo dõi các vấn đề về trẻ em thì cá nhân đứa trẻ hoặc sẽ bị chìm đi hoặc chỉ làm nền cho vấn đề. Còn Sonia làm hồi sinh bọn trẻ".

Toàn văn bằng tiếng Anh: <http://usinfo.state.gov/journals/itgic/0401/ijge/gi04.htm>